

сана съ пурпуренъ поясъ, на който висѣше златенъ мечъ. По рѣцетъ му се виеха златни гривни, на врата му искрѣше огърлие, обсипано съ скѣпи камъни.

Той седна на разлатия престолъ съ рѣчки отъ слонина кость и стѣпи съ дѣсония си кракъ връзъ тъмновинена кадифяна възглавница. Въ лѣвата си рѣка държеше държава, а въ дѣсната скиптеръ.

Камбанилъ спрѣха да биятъ. Народътъ почна да се притиска по-близо до площадката, за да може всичко да види и чуе.

Асѣнъ Борилъ дигна скиптера три пѣти.

Задрънчаха зловещо желѣзнитѣ вериги, размърдаха се като тъмно стадо заловенитѣ, блѣстителите ги обградиха отъсвѣжде, поведоха десетина отъ тѣхъ нагоре по стълбитѣ. Борилъ заповѣда да снематъ веригитѣ имъ. Следъ това даде знакъ на единъ бѣлобрадъ сухъ и дребенъ старецъ да се изстѣпи предъ него.

— Не се бой, Мануиле... Азъ ви събрахъ не за казнь, а за исправление... — каза милостиво царьгъ, — разправи ми въ какво се състои твоео учение, обясни ми недоволство на твоитѣ люде, ние ще бждемъ справедливи и ще отсѣдимъ по право и по истина.

Старецъ Мануилъ трепна, изправи дребната си снага, скръсти рѣце, отпрати шилестъ, изпитателенъ взоръ къмъ царя.

— Радвамъ се, царю честити, че най-сетне ще мога да изкажа предъ твое величество словата, които отъ дълго време съмъ искалъ да ти бждатъ известни... Азъ нѣма да скрия нищо. И нищо нѣмамъ за криене. Ние сме християни. И до сега само сме дирили чистата истина на християнското учение. Може нѣкъде да сме игрѣшили, ала намѣренията ни сж били свѣтли и правдиви. Искамъ преди всичко да знамъ въ какво ни обвинявате, за да се защитимъ!

Изправи се Търновскиятъ митрополитъ Маринъ. Прекръсти се три пѣти, благослови народа, който колѣничнаско по цѣлата стѣгда. Следъ това се извърна къмъ еретика.